

Fjärde roten, tomt 119

Kvarteret Arkaden

Sjuttonde roten 1637–57v

Drottninggatan 44, norra sidan

Åttonde roten 1657h–70

Östra hamnen – Östra vallen

RM (1660) *Bryngel Nilsson*

1637–1657v (VIII), 1657h: 1.16, 1658: 3

Bryngel Nilsson var rotmästare i sjuttonde roten 1637–58.

I kämnärsrätten klagade *Erik Pedersson* den 3.4.1638 över att Bryngel Nilsson hade lejt ett sto, värt 6 rdr, som sedan blev bortstulet. Ur Göteborgs första rådhusrätts protokoll 16.8.1636 hämtas:

”Der Wachtmeister Tiburtius Schneider und Tore Bengtsson contra Brüngel Nilsson. Der Wachtmeister berichtet, dass Tore Bengtsson Ihm zu erkennen gegeben, dass Er Brüngel Nilsson Ihn vor ein Schelm gescholten. Ob sich nun solches in der warheit also verhalte, Ist Ihm unbestweist, weille Er solches nicht gehöret.

Beklagter negirt, dass Er Ihn vor einen Schelm gescholten, besondern Tore Bengtsson hat Ihn erstlich gescholten vor ein Pacher (?), daruff Er wiederumb vor einen hund gescholten, waruff Tore Ihm mit einem Stock über den Hals geschlagen.

Den Parten ist uff beiden Seiten vor diesmahl Ihr fehl und versehen nachgegeben.”

Christoffer badare (se ovan) 1659: ½, 1660:½

Gården inköptes av

Per Andersson (VIII)

1657: 2.16, 1658: 8, 1659–63: 3½

för 240 rdr. Huseköpspengar 7.16 betalades den 14.8.1661. Per Andersson omtalas i mantals- och kontributionslängderna 1652–65: han förekommer ej i bakugnslängden 1666.

390 *Börta slaktares, Slaktare-Börta* 1666–67–68

318 *Jöns Jönsson båtsman eller Jöns Jönsson Lind* 4.119

1669–81

Han kan möjligen ha varit son till *Joen Andersson* (4.118 v. härom), vars tomt han uppbjöd första gången den 22.5.1671, sedan han köpt den av dennes kreditorer. Samtidigt uppbjöd han *rotemästaren Knut Olofssons* (avbrända) tomt, som han köpt för 100 rdr. Knut Olofssons (se 5.63) hustru hette *Helga Joensdotter*, vilket kanske kan bidra till att förklara saken, om man antar att hon var syster till Jöns Lind. Av någon anledning fick dock den nyinflyttade *kopparslagaren Casper Wohlfart* köpa Joen Anderssons tomt.

Jöns Jönsson Lind ”båtsman” fick burskap den 22.6.1671. Snart övergick han till handelsmannayrket och blev ganska framgångsrik på den banan. Vid Borås rådhusrätt klagades det i januari

1694 över att handelsmannen i Göteborg Jöns Lind hade uppköpt alla bräder, som fanns vid "Borås kringliggande sågar", vilket man betecknade som olagligt. Kyrkan såväl som rådhuset och staden i övrigt stod nu för den skull olagade och behövde repareras. När Jöns Lind frågade, hur hans handel kunde vara olaglig, fick han till svar att "det emellan Göteborgs och Borås borgare finnes fuller ingen Cammar Collegii resolution handeln vara förbudin. Men staden bör wara nembste bördeman inlösa dhe bräder, som kunna finnas wedh dhen här nermast wedh staden liggiande såg".

Som representant vid rådhusrätten i Borås för handelsmannen i Göteborg Jöns Lind uppträdde den 23.1.1696 *studenten Magnus Lind* mot *handlanden i Borås Olof Uttervik* angående ett kontrakt med modern *Helga (Hansdotter) Lind*. Hon var dotter till en borgare "norr i staden" *Hans Larsson i Kråtorp* och hans hustru *Siri Eriksson*. Jöns Lind klandrade i juli 1672 det testamente svärföräldrarna givit sin son *Lars Hansson* på en strömbåt m.m.

Magnus Lind omtalas den 21.7.1712 som avliden och kallas då kommissarie. Magistraten gav fullmakt för *Hans Lind* att på sin broder (*amiralitetslöjtnant*) *Jöns Lind juniors* vägnar inkräva Magnus Linds utestående fordringar i Danzig. I protokollet för Ö. Hisings härad 22.6.1712 omtalas amiralitetslöjtnant *Jöns Lind juniors* svåger *Anders Kampe i Borås*. Bouppteckningen efter Jöns Lind senior den 10.3.1720 nämner mågen *Anders Andersson Kampe* (född i Borås) som bosatt i Mariestad. Där nämnes också, att Jöns Lind ägde hus, ett norr och ett söder om Drottningporten.

Den 1.8.1676 anklagades Jöns Lind för att han hade illa hanterat en accisbesökare.

Åren 1683–84 var Jöns Jönsson Lind invecklad i en hel serie processer beroende på att hans hustru Helga orättvist hade beskyllts för att för 12 styver lodet ha köpt *befallningsmannen Börge Jönsson Eeks* silverkanna, som hade stulits på *Joens Bökman*s bröllop. Ryktet om hennes förmenta köp hade nått brudgummens öron. Helt naturligt blev det en sammanstötning mellan honom och Jöns Lind. De möttes inför rätten i en långvarig process gällande slagsmål och ärekränkning. En *Peder Larsson Silvernäbb* vittnade vid ett tillfälle (10.4.1684), att Joen Bökman skulle ha sagt till Jöns Linds hustru, att Jöns Linds ära låge i hans rockflik. Bökman hade sedan slagit på sin rock med handen och sagt, att han inte ville dricka ur kannan med honom.

För silverkannans skull råkade också Jöns Lind i ovänskap med *sjötullsjaktlöjtnanten Nils (Trulsson) Långeberg* (se 8.26). I rätten den 18.5.1683 (se också 9.4.1683) underkände Nils Långeberg *Joakim Gercken* såsom "domestique vittne", emedan han var både Jöns Linds styrman och svåger.

Den 19.6.1683 vittnade *bonden Joen Gunnarsson* i Fugevik och en piga Anna Larsdotter: Joen Gunnarsson hade rott kaptenen på galejan och kom om aftonen till ett härbärke. Där var också Jöns Lind och Nils i Långeberg, och när de hade berättat historier ("tahlat historier") en stund, kom Jöns Lind och Nils i Långeberg i ordkastning och började rycka varandra i kläderna ("ryckias i kläderna"). "Då sadhe på sidstönne Nills i Långebergh till Jöns Lind, Hwad will tu här medh tin båth? Då ordkastades de något litet. Lind swarade: Jag får fahra mina ärenden. Då swarade Nills i Långeberg: Du fåhr intet köpa silfverkannor här för 12 öre lodet som inne i staden. Då svor och förbannade Jöns och sade, att han aldrig hade sett den silverkannan. Nej, sade Nils i Långeberg, du har inthet köpt dhen uthan tin hustru." På de orden tog Jöns Lind både *Joen Gunnarsson* och *Anna Larsdotter* till vittne, vilka berättade exakt denna historia med nästan samma ord.

Den 22.6.1683 stämde Joen Bökman Jöns Lind för skällsordet "äreskämmare". Börge Eek hade utgivit en attest om silverkannan, som Jöns Lind ville att Börge Eek skulle försvara inför rådhusrätten, som den 10.7.1683 efter remiss från underrätten fann Jöns Lind vara straffvärdig i sitt "oförsvarliga tal och utlåtande inför sittande rätten". Skällsordet "äreskämmare" kostade Jöns Lind 6 mark i böter enligt 31 Kap. Rådstugubalken 2 §. Jöns Lind skulle i rättegångsexpenser i denna långsamma aktion refundera Bökman 99 daler i prokuratorsslön och 3 d smt i dom- och citationspengar.

Jöns Lind tyckte, att allt gick honom emot och särskilt, att rättens sekreterare författade sina protokoll partiskt till Joen Bökman's fördel. Så hände det den 22.6.1683, att Jöns Lind i rätten såg över axeln på *sekreteraren Laurent Böker* och *notarie Sveno Areel*, som satt vid pennan och sade, "De skriva vad de vilja" Då steg sekreterare Böker upp från bordet och bad att Jöns Linds ord skulle protokolleras och förklarade att "wii, som wid protokollet sittia, icke protokollera, hwad wii willia, uthan hwad wii på ämbetetets wägnar protokollera bör". Han sade, att han tänkte söka Jöns Lind lagligen för vad, som angick hans ära, heder och ämbetsed. Och så var Jöns Lind med fem ord inne i en ny process, lika långdragen som den första.

När Jöns Lind några dagar därefter mötte Laurent Böker i rätten, föregav Lind, att han inte kunde få någon som ville skriva åt honom i denna sak. Laurent Böker svarade då, att det inte behövdes något vidlyftigt skrivande utan hela saken berodde på om Lind gitte bevisa sin lasteliga tillmälan och inkomma med bevisen eller i vidrigt fall plikta.

Denna strid med magistraten slutade inte förrän efter hovrättens dom den 24.3.1688. Enligt den var Jöns Lind dömd att för sin förseelse göra en skälig avbön hos magistraten. Den 26 mars detta år läste han den föreskrivna avbönen ord ifrån ord och tackade självmant, när han avträdde, Magistraten ödmjukt för förlåtelsen.

Men det gällde också att komma åt den eller dem, som satt ryktet i omlopp om Helgas i Kråtorp köp av den stulna silverkannan. Det visade sig att ett centrum för skvallerhärvan kring silverkannan var en grupp kvinnor boende på det dåvarande Lilla Berget, en förpost till Kvarnberget belägen vid Köpmangatans västligaste ända mellan Smedje- och Torggatorna. Precis som man tidigare sade, att man bodde "under Ekeskogen", när man bodde på nuvarande Ekelundsgatan, så angav man sin adress till Lilla Berget. Den 25.6.1761 utsågs besiktningsmän till de hus, som var belägna vid Lilla Berget på Köpmangatan med anledning av den tillämnade bergssprängningen. Den 7.6.1765 skrev J. Alberg, Boustedt, C Arons och Joh. Mag. Greffling, alla husägare vid det "för detta så kallade Lilla Berget" ett brev till magistraten (EIIb:111). De berättade, att 1761, då berget på deras gata sprängdes samt gatan på ömse sidor upptogs, blev samtliga husägare uppkallade till rådhuset. Då lovade icke endast framlidne *borgmästaren Tangren* utan hela magistraten, att såväl gatan som berget skulle bli upp- och iståndsatt utan minsta kostnad för dem. Om någon skada timade på deras hus under bergsprängningen, så skulle den på samma sätt bli botad. Enligt skribenterna hade sprängningen förmodligen skett till Ostindiska Kompaniets bekvämlighet. Kompaniet gavs genom att berget sprängdes bort då möjlighet att uppsätta den nu "längs efter gatan nu befintliga muren". Men övriga husägare hade inte vunnit någon fördel utan tvärtom hade deras hus illa skadats av sprängningen. Eldstädernas murar hade på många ställen rämnat. Fredberg (II:419) beskriver hur området vid mitten av 1800-talet bestod av en mindre bergkulle, bebyggd med träuckel, hökarbodas och krognästen. På Fredbergs tid omkring 1920 var området i stället bebyggt med stenhus, som var säten för tre dagliga tidningar och var då ett verkligt tidningskvarter. På den tomt, där Handelstidningen byggde sitt hus, låg före 1870-talet murarämbetets härbärke för vandrande gesäller.

Vi återvänder nu till Jöns Linds silverkanna:

Jöns Lind vände sig först mot *hustru Bengta Andersdotter i Liden*. Hon var gift med *skepparen Erik Persson i Lia* och var bosatt 6.27, kv. Traktören på det s.k. Lilla Berget, Köpmansgatans norra sida. Hon uppgav hon sin sageskvinna vara *Maria Johansdotter, Börge (Jonsson) skräddares* hustru, som bodde i 6.29, ett par hus öster om Bengta i samma kvarter. Hustru Bengta Andersdotter vittnade som följer: ”Hustru Maria Johansdotter kom till mig och frågade om iag wisse om den stulna silfwerkannen, om hon hade kommit igen. Därtill iag swarade: Jag weet dhet intet af. Då sade Maria: Jöns Linds hustru har köpt dhen för 12 öre silf-mt lodet. Otta dagar dher efter gick iag neder åth gatan, då stod h. Maria i sin port och ropade till migh och bodh at iag intet skulle glömma att spörja efter dhen stulne silfwerkannen. Då gick iag till Börge Eek och sade till honom. Hafwer i intet hört af den stulne silfwerkannen, frågandes om han hade fått igen henne. Dher till swarade Börge ney och skickade dher på sin tienstepiga in till Jon Böökman at fråga om han fått igen kannan. Hwar på tienstepigan kom igen och swarade, att Jon Böökman hade sagt dhet han äntå inthet hade fått igen henne, men han wisse likwäll hwar hon woro, och dhet första at söndagen woro ledin, så wille han begynna till att see huru han finge dhen igen. Och som Börge Eeks hustru såg inständigt på mig, hwiskade iag henne i öronen och sade: dhe säya at Jöns Lindz hustru har köpt dhen.

Nu i Januari månad nästliden, när Börge Eek war hit instämd till Herr Presidenten och Jagh war kommen hem uthur kyrkian, stod Jöns Linds hustru inne för mig hemma i mitt huus, men Börge Eek war ännu ståendes uthe på gatun, tå sade Jöns Lindz hustru: iagh hörer at i skola nu i dag komma till Praesidenten om thenna silfwerkannen. För dhen skuldh wille iag först gåå hit till Eder och warna Eder, at I skola weta, hwad I skola swara, och icke bli för häpin, och är dhet alerbäst at I säga Ney. At I intet hafwa sagt till Börge Eek dher om och låta honom sielf stå för sin attest, hwar till iagh stodh och betänckte mig en stund och sedan swarade: iag geer både hämlaren och stälaren och dhen som hafwer kannan hwar dhen diefwel i helwetet. Iag haar intet dher med beställa. Iag ståår till hwad iag hört hafwer, ty iag haar mann för mig, ther på gick hon [Jöns Lindz hustru] uth och iag med och när iag kommo i gården, sade Lindz hustru: See uth genom porten, om I see Börge Eek, swarade iag, han stod på Bärget, när iag gick in, och när iag ther på såg uth genom porten, stod Börge wid Henrik Eilkings hörne (5.60, hörnet mellan Tyggårdsgatan och Köpmannsgatan 3) och tittade fram, då vände jag in åth gården säyandes: han ståår wid Herr Eilkings hörne, hwarpå Jöns Lindz hustru lopp undan upp i gården och in i köket, så at Berge intet fick se henne. Men tå han kom inn frågade han om Jöns Lindz Hellga war ther. R: Iag weet intet och sade ytterligare. Om I ha kommit mig dhetta på så förlåte ehr Gudh, Men Jöns Lindz hustru blef inne i köket in till thes at Berge war bortgången, och i medlertid, emedan Iag stod och talade med Berge, skickade Lindz hustru sin tienstepiga Kierstin uth till mig och hwiskade mig i örat, och bad mig säya Ney. Hwar till Iag badh pigan gå sin wägh.” Eljest berättade hustru Bengta, att dagen innan hade Linds hustru varit hos alla hustrur och talat med dem. Maria berättade inför rätten den 3 mars, att hon fått sina uppgifter från *Anders Christopherssons hustru Kerstin Mauritzdotter*, som bodde i samma gård som Maria.

Anders Christopherssons hustru Kerstin berättade, att aftonen innan hade Jöns Linds hustru varit hos henne och berättat, vad som hade hänt i denna process. Kerstin kunde i sin tur hänvisa till *Peder Nilssons hustru* som än vidare visade på *Kerstin Ahlboos*.

Vittnesmålen upplästes sedan i Jöns Linds och de vittnande kvinnornas närvaro. Sedan begärde Jöns Lind, att *Börge i Gamlestaden* skulle inkomma. Jöns Lind bad att få veta på vems citation

han året innan hade vittnat vid underrätten. Varken Börge eller skulten, som stämde honom visste vem det var.

Men även en del manspersoner hade hört till de skvallrande. Flera av dessa bodde i området öster om östra hamnen i närheten av Jöns Lind själv:

Nils Kock vittnade om att *Börge Börgesson i Gamlestaden* (gift med *Sandrina Johansdotter*) sade till honom, att det går ett rykte i staden det Jöns Linds hustru *Helga i Kråtorp* hade köpt den silverkanna, som blev bortstulen på Joen Bökmans bröllop. Varpå han gick gatan fram och då han kom för *Engelbrekt Börgessons* port stod *Anders (Ersson) Gullberg* där, för vilken han berättade, vad som var sagt om den stulna silverkannen. Men några dagar därefter, fyra eller fem vid pass, han kunde inte så noga minnas, så gick han förbi Kerstin Ahlboos hus, då stod Kerstin i sin dörr och sade till honom: "Hwarföre tege I icke med den silfkannen?" Han svarade: "Hwarföre skulle jag tiga?" "Då sade hon: Jag har sagt det för Börge i Gamlestadens hustru och Peder Nilssons hustru, därpå hon åter repeterade, sägandes: Ja, Jag har sagt så, ett löst ord för dem."

Engelbrekt Börgesson, som avhördes enskilt, berättade, att som han kan påminna sig vid pass den 24.5.1682, stod han i sin port. *Nils Kock* (3.13) och *Anders Ersson Gullberg* (4.11) stod bättre (längre) ut på gatan. Då sade *Nils Kock* till *Anders Ersson*: "Huru står det till i Edert grannlag?" *Anders Ersson* svarade.

"Jag weet intet annat än allt wäll". *Kock* sade: "Är Jöns Lind hemkommen?". *Anders Ersson* svarade: "Ney". *Kock* sade: "Har hon fått brev ifrån honom". Svar: "Jag tror intet annat". *Nils Kock* sade: "Har lille Jon Böökman fått igen sin stulna silverkanna?". *Anders Ersson* svarade "Det har jag intet hört." Då utropade *Nils*: "Den tage mig" Har han inte fått igen henne"" Då steg *Engelbrekt* utur sin port till dem på gatan, sägandes "Vem i Jesu namn har hafft den?". Varpå ingen straxt svarade." Ty sade han, då kan det vara lika gott att jag inte willa sägat". Då sade *Anders Gullberg*: "Hören I icke hwem, som köpt den? Jöns Linds hustru". *Engelbrekt* sade: "Hwem har sagt det?" *Nils Kock* svarade: "Börge i Gamlestaden stod på torget och sade det". Några dagar därefter var talet i staden utspritt. Då kom *Börge* till honom [*Engelbrekt*]. "Tå frågade *Engelbrekt* honom *Börge*, huruledes han kunde stå sig med det talet, som han berättat för *Nils Kock*, nämligen att *Jöns Lind* hade köpt den stulna silverkannen. *Börge* svarade: *Kerstin Ahlboo* har sagt det för min hustru. *Engelbrekt* sade: än om *Kerstin Ahlboo* intet will stå där wed, huru stå I Eder då?" "*Börge* svarade: Jag skall rätt nu gå till henne, hwar på han gick åstad och kom efter en liten stund hem till honom och sade, Joo, hon står där wid." Men en kort tid därefter sade *Kersti Ahlboo* till *Engelbrekt*: "*Börge* i Gamlestaden frågade mig, om jag vill stå wed det talet om silverkannen, hwar till jag honom swarade: Jag kan intet neka utan jag har sagt det." Detta tal hörde ock *Tore stadstjänare*, som stod på gatan.

Den 3.3.1684 var *Petter (Nilsson?) Pottmakares* hustru i barnsäng och kunde alltså inte komma själv. Hennes man berättade att hans hustru hört saken omtalas av *Tore stadstjänare*.

Många av stadens invånare fick alltså inför rätten vittna om sin källa till ryktet och när trådarna nystades upp, så stannade de ofta just hos hustru *Kerstin Ahlbos*. I början av processen var hon inte själv närvarande utan företrädde av sin man, som sade att hon var sjuk. När hon slutligen infann sig i egen person tillsades hon av rätten, att hon måste visa sin sagesman eller i vidrigt fall stå därför och det till nästa rådstugudag.

Den 11.3.1684 förmanades hustru *Kerstin* ytterligare att besinna, "i vilket äventyr hon i vidrigt fall själv kastar sig i (uppå), därest (der) hon skulle döllia med någon och taga saken på sig. Hon wille intet i något utlåta sig utan böd till att neka.....". Eftersom hustru *Kerstin Ahlboo* "intet

hafwer gittat eller intet willat” sin sagesman uppgiva dömde rätten henne att böta 40 mark ”aegto” enligt Kap. 20 Tingsmålsbalken för förtal och 15 mark i rättegångsexpenser i ett för allt.

Efter domen inkom Jöns Lind och begärde, att de, som nu var sakfällda, skulle ”sättias i stadens gömmo”. Rätten lät honom förstå, att hustru Kierstin Ahlboo efter lag var sakfälld till penningböter, men när exekutionen blir verkställd och hon inte orkar boten, följer det andra av sig själv.

Hustru Kierstin kallades *Kerstin Olofsdotter Ahlboo*, när hon av rätten begärde tillstånd att återtaga en brännvinspanna av tvenne såars kapacitet, som hade fränstulits henne och som hade återfunnits på *kopparslagare Olof Bruces* gård.

Jöns Linds son Hans Lind tycks ha varit en lika stor bråkstake som sin far. Den 12.10.1698 stod han inför rätta för ett bråk han hade med *Engela Johansdotter Schwartzkopf*. Hon var 1696 änka efter *besökaren Erik Andersson* och hade åtta små faderlösa barn men var nu 1698 omgift med *murmästaren Jöns Larsson* (se 7.85). Enligt vittnet *Oluf Christenssons hustru Annika Jönsdotter* hade Hans Lind först kommit i klammeri med *Johan målares* hustru. Han hade sagt om alla dem, som stod på bron, ”att de woro Canallier, de woro borgare men icke betalare, och om det skulle kosta honom aldrig så mycket, så skulle han kasta dem alla i hamnen, så många de woro, hwaråt de alla skrattade och sade, att innan han skulle göra så mycket ont, wore det bäst att kasta honom själv dit”. Då ungefär hade Engela Schwartzkopf kommit. Engela hade skrattat liksom de andra. Till henne hade då Lind sagt, ”hwad säger du Din bedragerska”, varpå hustru Engela utan tvivel hade svarat honom något hårt, vad kunde inte vittnet minnas. Men Engela kallade Hans Lind du och sagt sig ha så goda och stora barn, som han var. Därpå hade Hans Lind tryckt sin hatt neder i ögonen och sagt sig skola betala henne därför, om det så skulle kosta honom hans liv. Så hade han sprungit fram och stött henne för bröstet, så att hon for baklänges och nålen for utur halsduken för henne.

Twisten gällde enligt *Margareta Hansdotter* någon råg, som både några hustrur och Hans Lind ville köpa. Hans Lind påstod, att alla i hela staden borde vara tacksamma mot honom och hans far, som hade försett staden med spannmål under den dyra tiden. Då svarade Anders murmästare: ”Jag har köpt 2 skieppor av eder fader för 7 mark skieppan, hwarföre mig synes dem nu böra niuta oklandrat”. Lind hade då svurit, att ingen skulle få en skeppa därav, om det så komme 19 lass till köps. Därpå svarade hustru Engela, att det var en skam att stå så på torget och ropa. Hans Lind replikerade: ”hwad säger du din bedragerska”. Därpå gick Margareta Hansdotter sin väg, ”då hon såg, att Lind sig så owettigt Comporterade”.

Enligt *Jöns Lund*, som vittnade den 14.10.1698 hade Engela Schwartzkopf sagt, när hon kom gående: ”Hwad har Du Sacramentskade gloper att göra med hustrurna?” Därtill svarade Lind: ”Hwad will du göra Sacramentskade bedragerska?”. Engela sade då, att Hans Lind var en tjuv och skälm till dess han bevisade henne det. Och så pekade hon över torget till gisslekammaren och sade: ”Se där är det huset, som både du och ditt krusade hår och din fader borde sitta i.” Jöns Lund berättade att han sett att Hans Lind stötte henne vid bröstet men han såg inte (blev inte varse), att Lind trakterade henne med hugg och slag, som hustru Engela påstod hos *borgmästare Spalding* dit hon straxt därpå förfogade sig.

Enligt *Paul Björk* frågade Hans Lind, när Engela kom löpandes, frågat henne, vad hon den sacramentskade sladdran hade där att göra.

Magistratens årshandlingar för 7.11.1710 uppger att Jöns Lind senior och Jöns Lind junior dömdes deponera 600 rdr som säkerhet för sin *kapare Hjorten* och för att de inte skulle angripa neutrala. De pantsatte all sin egendom, löst och fast.

Jöns Lind senior och hans hustru Helga Lind betalade 1717 enligt upphandlingslängden 7:16 d smt var.

Den 8.2.1720 beviljades värdering på avlidne Jöns Linds två gårdar på Drottninggatan. Boupp-teckning företogs. Den 10.3.1720 på kvarlåtenskapen efter handl. Jöns Lind. Den upptog 3 270 daler 22 öre smt, därav två gårdar med hus, en på södra och en på norra sidan Drottningporten (?).

(20.6.1720: avlidne *borgaren Jacob Linds* hus på Drottninggatan?)

1720: *Assessor Matthias Schildts gård*

1730: *Handelsman Johan Berg*, ny borgare, piga Maja 1734 pigorna Elsa Ståhlberg och Mätta Hindriksdotter, drängen Christen Biörnsson.

1737–41: *Handelsman Magnus Wetterquist* med pigan Ingrid Svensdotter 1741

1745–50: *Borgaren Lars Wetterman* (två tomtnummer 1753) med *bodgossen Lars Pehrsson*, och *drängen Hans*, som brukades vid Wettermans tobaksplantage och därför var fri, pigan Annika P, Pehrsson dotter Ibm *skeppsskrivaren vid Ostindiska Companiet Fredrik Bratt*

1755: *Kaptan Samuel Christoffer von Schaffrath* pantsatte den 24.9.1757 för att efter sin död få sitta i orubbat bo till ”sedelhavaren” sin enda ägda fastighet på Drottninggatan för lån av 500 d smt.

1759: ibm i Schaffraths hus herr Carl Nitraeus

RKG 1168 1763 omtalar avlidne Capitainen Schaffraths gård. Där bodde Handelsman Sven Brandt med gossen Börge Nilsson och pigan Brita samt Källaremästare Sv. Sundner med gossen Anders och pigan Brita

1765 Kaptan Schaffraths arvingar

1775: *Stadsfiskalen herr Hab. Gillerstedt*, 1785 dennes änka. Ibm 1785 *hökaren Jonas Andersson*, ibm 1787 *bleckslagare Friedrich Hildahl*.

Borgare Sven Söderberg och *hökare Andreas Svensson* ägde såväl 4.118 som 4.119.

Senare uppbud av 4.119

Traktören Jöran Sjöberg, uppbud 23.7.1810, burskap 3.4.1811. Gift med Sofia Sautern, född 16.8.1834. Makarna blev skilda. Hustrun efterlämnade stenhus och tomt nr 4.118/119, Drottninggatan, 7 000 rdr bco.

Övriga uppbud under 1800-talet: se 4.118.

1785–90 *Stadsfiskalen Gillerstedts änka*

ibm 1785 *hökare Jonas Andersson* (Grön)

ibm 1787 *bläckslagare Friedrich Hildahl* blå